

Ter nagedachtenis van Vrouwe Jacqueline Wap-Guljé

Maria Doolaeghe

bron

Maria Doolaeghe, *Ter nagedachtenis van Vrouwe Jacqueline Wap-Guljé*. Z.n., z.p. 1876

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/dool003tern02_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

**Ter nagedachtenis van Vrouwe Jacqueline Wap-Guljé, echtgenoot
van D^r. J.J.F. Wap.**

**Geboren den 4. september 1812, te Oirschot; overleden den 21. maart
1876, te Deventer.**

De beste Gade en Moeder viel,
Die wij zoo teêr, zoo hartlijk minden;
Dat goedig hart, die eedle ziel,
Die dierbare Engel moest verzwinden!
Zij was uw *leven* - zij was meer,
O Vriend, die juichte in haar verkeer,
En nu de Brave na blijft treuren: -
Uw *tweelingsziel* voelt ge U ontscheuren!

Gij waart in zin en wil vereend,
 Door liefde en trouwgebleven eeden.
 Die éénheid heeft al 't heil verleend,
 Ten huwelijkszegen afgebeden. -
 Wat stille rust, wat zoete vreugd,
 In d'ouderdom, als in de jeugd,
 Deed voor uw schreden bloemen geuren,
 Helaas! nu kwijnend doodsch van kleuren!

Zij, die 't gebloemde frischheid gaf,
 En 't altijd jeugdig deed herbloeien,
 Rust thans in 't pas gedolven graf,
 Waarop uw stille tranen vloeien.
 Wat wijde gaping om u heen!
 De blijde lach, de zorg verdween;
 Geen: welkom! meer klinkt zoet u tegen,
 Geen liefdetaal biedt d'avond zegen.

Alom mist gij 't beminde beeld,
 De troost en schutgeest van uw leven,
 Die vaak u heeft met moed bedeed,
 En hoop en zielekracht gegeven.
 Waar zulk een Vrouw 't gezin regeert,
 Van wie men zorg en huisdeugd leert,
 Wat Paradijs gaat dan verloren,
 Houdt eens die lichtstar op te gloren!...

Heb moed, bedroefde Man, heb moed
 Om 't eenzaam leven kloek te dragen...
 Beween die Lieve uit vol gemoed,
 Maar blik omhoog: dààr, ginder dagen
 Weêr lichten op van hoop en troost.
 De zuchten, die uw boezen loost,
 Zij snijden mede ons door het harte,
 De hoop op *weêrzien* stille uw smarte.

Wat rijker troost voor 't droef gevoel,
 Dat niet de doode kan vergeten?
 Gij, denker, blik niet koud en koel
 Omhoog naar zonnen en planeten.
 Dààr spreekt u bij dat dierbaar graf
 Een stem toe: 'Droog die tranen af:
 Dààr leidt de doorgang tot het leven,
 Dat U uwe Ega weêr zal geven!'

Dat denkbeeld, ja, versterke U, Vrind;
 Wèl hem, die zoo in 't edel denken
 De bronne van vertroosting vindt,
 Die Christenhoop alleen kan schenken;
 Hem die, berustend in zijn lot,
 Vroom zegt: 'Uw wil geschiede, God!'
 En, blinke in 't oog de traan van 't lijden,
 Gelaten met de ramp kan strijden.

De Vriendschap ook vergeet haar nooit;
Terwijl uw hand, al bevend over
Haar graf der liefde bloemen strooit,
Dan, met een krans cipressenloover,
Versieren wij haar beeld, dat zacht
En troostend hier ons tegenlacht,
En schijnt te fluistren zoet en teeder:
‘Daar boven zien we elkander weder!’

Diksmuide, 23 Maart 1876.

VROUWE VAN ACKERE
Geb. MARIE DOOLAEGHE.